

- ◆ באיזה אדר נפטר משה רבינו?
- ◆ מצוות שלוח הקן בשבת
- ◆ אדם שהניח תפילין פסולות
- ◆ ההבדל בין פסיקה שגויה לטעות טכנית
- ◆ תענית על לבנה שאינה מתגלה

השבוע בגליון

◆ ירושת אשה שנפטרה ביום השנה לחתונתה

- ◆ לימוד חכמת הדקדוק במקומות המטונפים
- ◆ תפילה מתוך כוונה
- ◆ חרוזים ומליצות בלשון התלמוד
- ◆ הגשת בשר בקר בסעודת נישואין
- ◆ מוהל שנתבקש להרחיק נדוד מביתו

דבר העורך

מאמע!

מספרים כי המגיד הירושלמי, רבי בן ציון ידלר זצ"ל, נפגש פעם עם פקיד בכיר במשרד ממשלתי כדי להשתדל בפניו על עניין שבדת. היה זה לפני שנים רבות. הפקיד אשר גדל בבית יהודי בעיירה, דוברת אידיש, ביקש לדבר דווקא בשפה העברית, אך המגיד הירושלמי ביקש לשוחח באידיש.

אמר לו רבי בן-ציון, שמע נא ידידי מעשה: **זוג** יהודים התגוררו ברוסיה בתקופה שבה רבים נטשו את הדת, ובהתאם לרוח התקופה הם חדלו לדבר בשפת האידיש והחלו לדבר ברוסית בלבד. ויהי היום, האשה חשה כי עוד מעט קט עליה להזדקק לשירותיה של חכמה, ויאוז בעלה להזעיקה. היא הזדרזה וחשה אל ביתם, נכנסה אל החדר, בדקה את מצבה של האשה, שוחחה עמה קצרות, ברוסית כמובן, ויצאה אל חדר המבוא.

"עוד לא הגיע הזמן", פסקה נחרצות.

- **אולי** בכל זאת, מניין לך? שאל הבעל הצעיר בחרדה, אך היא הנהנה בראשה מעשה-מבינה והוא נאלץ להסתפק בזאת.

לפתע ניסרה זעקה בחלל הבית: "מאמעו!"

- **עתה** הגיע הזמן" אישרה ופנתה למלא את תפקידה. בעוד האב חובק את הצאצא הטרי הסבירה לו: כל עוד היא נאנחה ומלמלה ברוסית, ידעתי שעדיין לא הגיעה השעה. ברגע שזעקה בשפת האם שלה, ידע ידעתי כי הגיעה העת. זו היא קריאה ממעמקי הלב.

הסביר רבי בן-ציון ידלר: ברצוני לטווח בפניך את בקשתי מעמקי הלב, זאת אוכל לעשות רק בשפת האם שלי.

★ ★ ★

דף לג/א דילמא לאונסיה שאני

לימוד חכמת הדקדוק במקומות המטונפים

סוגייתנו מספרת על בר קפרא שהיה שקוע בלימודו, ומרוב עיונו המשיך לעסוק בדברי תורה גם כאשר נכנס לבית המרחץ. כה היה שקוע בר קפרא בלימודו, עד שגם כאשר עבר לפניו רבו, רבי שמעון ברבי, הוא לא נתן דעתו לכבדו כיאות.

ב"שולחן ערוך" (או"ח סימן צ"ג סעיף ג) מבואר, כי אין להתפלל תפילת העמידה מתוך עיון ופלפול בהלכות סבוכות, כדי שלא תופרע מחשבת המתפלל בעת עמדו לפני בורא העולם. בקשר לכך נשאל בעל "תרומת הדשן" (ש"ת סימן מ"א), אם גם יש להזהר שלא להכנס למקומות המטונפים מתוך לימוד עיוני, מחשש פן מתוך טרדת העיון ימשיך הלומד להרהר בדברי התורה. בעל "תרומת הדשן" הוכיח מסוגייתנו כי חכמים לא חששו לכך, שהרי בר קפרא לא חשש להעמיק בעיונו בטרם כניסתו למרחץ שהוא מקום שאין ללמוד בו.

תפילה מתוך כוונה: בעל "תרומת הדשן" מבאר באופן נפלא, מדוע חכמים הקפידו שלא ללמוד דברים מעמיקים לפני התפילה בלבד, ואילו בטרם כניסתם לבית המרחץ לא הקפידו על כך; שכאשר אדם שוהה בבית המרחץ, בכוחו להתרכז ולאמץ את מחשבתו שלא להרהר בדברי תורה. אולם, מתפלל שכך יעש, אמנם יצליח שלא להרהר בדברי תורה, אך גם להתפלל כראוי לא יעלה בידו שהרי עיקר כוונתו לא תהא לאביו שבשמים אלא לכך שלא יהרהר בדברי תורה... [ועיי"ש עוד, מה שהעיר על כך].

מעניין לציין את דברי יעב"ץ (ש"ת חלק א' סימן י') המספר, כי אף על פי שאין חובה לנהוג כן, אולם: **"שמעתי על הרמב"ן ז"ל**, שהיה מעיין בספרי לשון לע"ז של חכמי אומות העולם בבית הכסא, כדי שלא להרהר בדברי תורה, וכן היה מנהגו של אבי מורי הגאון זכרוננו לברכה" [- "חכם צבי"].

לימוד דקדוק במקומות המטונפים: יעב"ץ מוסיף ומחדש, כי אין ללמוד במקומות אלו את חכמת הדקדוק, מפני שלימודה הנאות והמדויק כרוך בהבאת דוגמאות ומובאות מהתנ"ך, והלומד עלול להכשל ולהרהר בדברי תורה. כך גם פוסק "משנה ברורה" (סימן פ"ה ס"ק ב') שאין לעיין בבית המרחץ בכללי הדקדוק.

חרוזים ומליצות בלשון התלמוד: על פי זה כתב "ברכי יוסף" (מובא בשע"ת או"ח סימן סימן פ"ה ס"ק א'), כי במקומות בהם אסור ללמוד תורה, גם אין לסדר חרוזים ומליצות בלשון התלמוד, שהרי לשם כך יאלץ החורז להעביר בזכרוננו לשונות שונים מתוך סוגיות תלמודיות ויכשל בהרהור בדברי תורה.

דף לד/א אשה בעלה משמחה

הגשת בשר בקר בסעודת נישואין

סוגייתנו מביאה את דעת אב"י, שחובתו של הבעל לשמח את אשתו ביום טוב, אינה משום שהאשה עצמה חייבת בשמחה, אלא מפני ששמחתו של הבעל אינה שלמה אם בני ביתו אינם

עילוי נשמת

הרב **פנחס רוזנבאום** זצ"ל
בן הרה"ג רבי שמואל שמעלקא
הלוי זצ"ל הי"ד
נלב"ע י"ג מר חשון תשמ"א

תנצב"ה
הנוצח ע"י בני משפחתו שיחיו

עילוי נשמת

הר"ר **משה ליכטנשטיין** ז"ל
ב"ר אליהו רפאל ז"ל
נלב"ע ט' בחשון תש"ס

תנצב"ה
הנוצח ע"י בנו ידידנו
הר"ר **יזהר ליכטנשטיין** ומשפ' שיחיו-רעננה

עילוי נשמת

הר"ר **יצחק אייזיק אורנשטיין** ז"ל
ב"ר שכנא דוד ז"ל
נלב"ע ט"ו בחשון תשל"ב

תנצב"ה
הנוצח ע"י בנו
הר"ר **אשר אורנשטיין** ומשפ' שיחיו - חיפה

פי תקנת רבינו תם וחכמי צרפת, שבעל אינו יורש את אשתו שנפטרה בתוך שנת הנישואין (רמ"א אהע"ז סימן נ"ב סעיף ד' עיי"ש), אין הוא זכאי לרשת את נכסיה, שהרי לא חלפה שנה תמימה מאז נישואיהם. ואילו הבעל טען, כי בתום א' אלול תצ"א, חלפה שנה והוא זכאי לרשתה.

בעל "פנים מאירות" (חלק ב' סימן קע"ד) מאריך בתשובתו ומביא צדדים לכאן ולכאן. אחת מראיותיו מבוססת על סוגייתנו האומרת שהקב"ה ממלא את שנותיהם של צדיקים. אם נאמר כי ב' אלול נחשב כבר כתחילת השנה השנייה לנישואין, מדוע נפטר משה רבינו בז' אדר, הלא לפי הגיון זה היה עליו להפרד מן העולם בו אדר? מוכח, איפוא, שיום זה עדיין נחשב כחלק מן השנה שעברה. למעשה, הכריע בעל "פנים מאירות", כי יש להשאיר את הירושה בידי הבעל, מאחר שההכרעה בנושא זה אינה ברורה, וללא הכרעה ברורה אין אפשרות להוציא את הנכסים מידי הבעל המוחזק בהם.

דף לט/ב בשלוח הקן

מצוות שלוח הקן בשבת

גמרתנו מביאה את דברי רבי יעקב המבאר, כי הבטחת התורה למקיים מצוות שילוח הקן (דברים כ"ז): "שְׁלַח תְּשַׁלַּח אֶת הָאֵם וְאֶת הַבְּנִים תִּקַּח לָךְ לְמַעַן יֵיטֵב לָךְ וְהֶאֱרַכְתָּ יָמִים" אינה מתייחסת לשכר בעולם הזה כי אם בעולם הבא. פרטי דיניה של מצוות שילוח הקן רבים הם, ואף מחלוקות רבות מוצאים אנו בפוסקים, לגבי כל שלב משלבי קיום המצווה. נוכל לעמוד על חלק קטן ממכלול זה, בזכותו של יהודי ששאל את בעל "חתם סופר" (שו"ת או"ח סימן ק), כיצד עליו לנהוג כאשר הוא נתקל בקן ציפור בשבת קדש. תחילה, נבאר בקצרה את שלבי קיום המצווה והמחלוקות לגביהם, ולאחר מכן נשוב לשאלה זו.

ההתחייבות במצווה, כיצד? בעל "חוות יאיר" (שו"ת סימן ס"ז) מסתפק, אם כל אימת שאדם נתקל בקן ציפור עליו להפריח את האם ולקיים את המצווה, או שמא, רק הרוצה ליטול לעצמו את הגוזלים, יפריח את האם לפני שהוא נוטל את הגוזלים, אך אין להפריח כל יונה מקינה (ע"ע "פתחי תשובה" יו"ד רצ"ב סעיף א').

כיצד לסלק את האם? לדעת הרמב"ם (הלכות שחיטה פרק י"ג הלכה ה') יש לאחוז בכנפי האם ולהפריחה מן הקן. לדעת רש"י (חולין קמ"א ב"ד"ה "במה"), די בהברחתה מן הקן על ידי השמעת רעש בלבד [עיי'ן "בן איש חי", תו"ל רע"ה, שגם לדעת הרמב"ם, היינו רק לכתחילה].

טעם המצווה: רמב"ן (דברים כ"ז) ו"החינוך" (מצווה תקמ"ה) מבארים, שהקב"ה ברחמיו על כל חי, ציוונו להפריח את האם מקינה כדי לצמצם את צערה על נטילת גוזליה. מדבריהם, מוכח, לכאורה, שמצוות שילוח הקן נוהגת רק כאשר המשלח רוצה ליטול לעצמו את הגוזלות, שעליו להמעיט מצער האם.

אמנם, "חתם סופר" מביא את הזוה"ק שמדבריו אנו למדים שמצוות שילוח הקן נוהגת בכל יהודי שנתקל בקן ציפור. הזוה"ק אומר שטעם מצוות שילוח הקן הוא, לעורר את רחמי השכינה על עם ישראל, על ידי צערה של היונה שמסתובבת ומחפשת אחר בניה שאבדו ממנה. הרי לנו, שהמצווה אינה רק כאשר המשלח חפץ בגוזלים. אולם, "חתם סופר", מוכיח ממקומות אחדים בש"ס, שחיוב המצווה הוא רק כאשר חפצים בגוזלות, ועל דברי הזוה"ק הוא אומר: כי כאשר אנו מוצאים מחלוקת "הנגלה עם הנסתר, אין לנו עסק בנסתרות והנגלות לנו ולבנינו".

עתה, אומר "חתם סופר", נשוב לאותו יהודי ששאל כיצד עליו לנהוג כאשר הוא נתקל בשבת בקן ציפור, נבדוק את שאלתו לפי כל שיטה ושיטה, וניווכח כי אין לקיים בשבת קודש את מצוות שילוח הקן:

א. על פי הזוה"ק, שטעם המצווה הוא לעורר את רחמי הקב"ה על עמו ישראל, ודאי שאין לעורר את רחמיו בשבת קודש, כפי שאין אומרים תחנון בשבת.

ב. לדעת הרמב"ם שיש לאחוז את האם בכנפיה ולהפריחה, ברור גם כן שהדבר אסור, שכן מעשה זה הוא מלאכת צידה.

ג. נותרה בידינו שיטת רש"י הסובר שאפשר להפריח את היונה על ידי השמעת קול. אמנם, לדבריו ניתן לקיים את המצווה בשבת, אולם הכריע "חתם סופר" שאין לעשות כן, שהרי המפריח את היונה ללא אחיזה בכנפיה, הרי זה ספק אם קיים את המצווה, כיון שלדעת הרמב"ם אין זה נחשב כשילוח האם מן הקן. לפיכך, מאחר שהפריחת היונה גורמת לה צער עמוק, אין להפריחה מקינה אלא לצורך קיום מצווה וודאית. אולם, המפריחה כדי לקיים את המצווה מספק "נמצא התאכזר שלא לצורך, והמתחסד בזה אין רוח חכמים נוחה הימנו".

סגולה בדוקה לחשוכי פרי בטן: נציין כי מצוות שילוח הקן היא סגולה למי שלא זכה להביא בנים לעולם, כפי שכתב "החינוך" (מצווה תקמ"ה) בשם המדרש (דברים רבה, כי תצא פיסקא ו'), שדבר זה נרמז במילות הפסוק "ואת הבנים תקח לך".

דף מ/א חשב אדם לעשות מצוה ונאנס ולא עשאה

אדם שהניח תפילין פסולות

מפעם לפעם שומעים על אדם שהניח תפילין במשך שנים רבות, לאחר שהוגהו על ידי מגיה מומחה, ולפתע התברר לו בבדיקה שגרתית, כי תפיליו לא היו כשרות מעולם. כאשר אנו באים לדון כיצד להגדיר אדם זה, האם כמי שמעולם לא הניח תפילין, או שמא מאחר שנאנס, דינו שונה, יש

עבורם הרצאה, ולסליחות נסענו כולנו למירון. אני יכול לספר לך גם שבעקבות שיעור הדף היומי ותוצאותיו, נוצר קשר תורני עם תלמידים מבית הספר אורט, והתייסד מניין שחרית לתלמידים בבית כנסת סמוך לבית הספר. המרא דאתרא, הגאון רבי מיכאל בוחבוט שליט"א, נוהג לציין את התרגשותו בכינוסי הדף היומי, מכך שישנם יהודים שמעולם לא למדו גמרא, והיום הם לומדים חברותא עם אברך; גמרא, רש"י, מפרשים! לא יאומן מה שחולל השיעור הזה.

- כל זה בשלש שנים! משהו על התכנית לעתיד?

בעזרת ה', בקרוב יפתח שיעור במשנה לתלמידים מבית הספר אורט, וכמובן, עוד שיעור דף היומי בשכונות החדשות, שאנו שוקדים על ייסודו יחד עם מאורות הדף היומי, ונעשה הכל כדי שהוא יהיה גדול לפחות כמו השיעור הנוכחי.

תרשה לי להוסיף תודה עמוקה בשם תושבי העיר לגאון רבי חיים דוד קובלסקי שליט"א, אשר הודות למפעלו זכינו שרעיון הדף היומי מפכה בעירנו. עדיין מפעם בקרב רבים זכר מסע החיזוק של מאורות הדף היומי בערי הצפון, במסגרתו נערך כנס רב משתתפים עם סיום מסכת ראש השנה.

גם אתם יכולים!

טלפנו עכשיו ל"מאורות הדף היומי":
03-5775333

המעוניין לזכות את הרבים בסיפור מעניין, או בעובדה מרתקת שניתן ללמוד ממנה מוסר השכל, מוזמן לפנות למערכת מאורות הדף היומי, ואנו נפרסם זאת בע"ה בטור זה.
כתובתנו: ת.ד. 3446 בני ברק. פקס: 03-570-67-93
mendelson@meorot.co.il

ברכת התורה, העורך

פנינים

דף לא/א גדול מצווה ועושה

המעלה - קיום הציווי

מדוע?

דברים כפשוטם, מבאר רבי דוד אבודרהם (שער ג'): המצווה ועושה, ממלא רצון קונו, לעומת שאינו מצווה ועושה, שאי אפשר לומר שהוא ממלא רצון קונו, שהרי לא צוהו...

דף לג/א אין בעלי אומניות רשאים לעמוד

לבל יעמדו לפניו

כך היה נוהג הגאון רבי חיים חזקיהו מדיני בעל "שדי חמד":

בלכתו ברחוב היה עוקף את הרחובות שבהם היו חנויות, למען לא יצטרכו האומנים לעמוד לכבודו.

מעשה בסנדלר שכיר שהיה משתדל לעמוד ולברכו. אמר לו רבי חיים חזקיהו: הלכה פסוקה היא שפועל שכיר אינו רשאי להפסיק את עבודתו; אבקשך להפסיק לעמוד לפני ("לענויים יתן חן", ש"ס ח').

לחלק את השאלה לשני חלקים נפרדים: **א.** האם מעשה הנחת התפילין הפסולות נחשב לו כמעשה מצווה, כיון שלתומו חשב שהוא מניח תפילין. **ב.** האם על מקרה מעין זה, נאמרו דברי סוגייתנו "מחשבה טובה הקב"ה מצרפה למעשה... אפילו חשב אדם לעשות מצוה, ונאנס ולא עשה, מעלה עליו הכתוב כאילו עשה", ומאחר שהוא התכוון להניח תפילין, נחשב הדבר כאילו אכן הניח.

תפילין של רבי חייא: בעל "בן איש חי" ("רב פעלים" חלק ד' או"ח סימן ב') שדן בנושא, כתב כי מאחר שאותו אדם הניח תפילין לפי תומו, עולה לו המעשה כאילו הניח תפילין כשרות. את דבריו הוא סומך על דברי רב קדמון שמביא החיד"א (מערכת ד' אות ד'). אותו חכם כתב לגבי רבי חייא שהניח תפילין שנתפרו בפשתן, שלמרות שלהלכה הן פסולות, אולם, ודאי שאין לומר שרבי חייא לא הניח תפילין כל ימי חייו, שהרי כוונתו היתה לשמים, מאחר שהוא היה סבור כי תפילין אלו כשרות. מכך מוכיח "בן איש חי", כי כאשר אדם מקיים מצווה לתומו ולבסוף התברר שמחמת אונס הוא לא קיים את המצווה, הרי הוא נחשב כמי שקיים את המצווה.

ההבדל בין פסיקה שגויה לטעות טכנית: אולם, הגאון רבי צבי פסח פרנק זצ"ל (שו"ת "הר צבי" או"ח א' סימן ל"ה) כותב חילוק בהיר בין מקרהו של רבי חייא, לבין אדם שהניח תפילין פסולות. רבי חייא היה מפוסקי דורו, ואף שלדורות לא נתקבלה פסיקתו להלכה, אך לאותה שעה היא היתה תקפה שהרי כך היא דרכה של תורה, כנאמר "אין לך אלא שופט שבימך". ממילא, ודאי שרבי חייא נחשב כמי שהניח תפילין כשרות. לעומת זאת, אדם שנאנס והניח תפילין חסרות או פגומות, מדוע נחשיבנו כמי שהניח תפילין כשרות?

עתה, יש לדון אם דברי סוגייתנו ש"מחשבה טובה הקב"ה מצרפה למעשה", יחולו על אדם שהניח תפילין פסולות, שמחשבתו להניח תפילין תחשב לו כמעשה מצווה. כדי להכריע בשאלה זו, תחילה יש לתחום ולהגדיר כלל זה של "מחשבה טובה הקב"ה מצרפה למעשה", שהרי בסוגייתנו מבואר כי אדם שנאנס ולא עלה בידו לקיים את המצווה, מעלה עליו הכתוב כאילו עשה, ויש לדעת אלה אופנים נחשבים כ"אונס".

בהגדרת כלל זה, דן בארוכה בעל "שבות יעקב" (שו"ת, חלק ב' סימן י') שכתב, כי דווקא אדם שהתאמץ בכל כוחו כדי לקיים את המצווה באופן ראוי, ולבסוף נאנס ולא עלה הדבר בידו, נחשבת כוונתו הטובה לקיים מצווה כאילו עשה את המצווה. אולם, אדם שהיה באפשרותו להוסיף טרחה ועל ידי כך למנוע את האונס שאירע לו, אינו יכול להתלות בכלל זה, ועל כגון דא לא נאמר "מחשבה טובה הקב"ה מצרפה למעשה". על פי זה כתב בעל "הר צבי", כי מאחר שאילו אותו אדם שגילה שתפיליו פסולות, היה מוסרן למומחה נוסף שיבדקו, היתה מתגלה הטעות שבתפיליו, יש לדון אם הוא נחשב כמי שקיים את המצווה, שהרי היתה בידו האפשרות למנוע את האונס.

תענית על לבנה שאינה מתגלה: ברצותו להמחיש מקרה של אדם שמחמת אונס לא קיים מצווה, מספר בעל "שבות יעקב" (שם), כי בחודש כסלו תע"ה, כאשר התמנה לרבה של וורמיזא, נודע לו כי אחד מהרבנים גזר תענית ציבור על הקהל, לאחר שבאותו חודש הם לא זכו לקיים את מצוות קידוש לבנה. מקרה זה, פסק בעל "שבות יעקב", נחשב כאונס גמור, שהרי אין בידיהם אפשרות לעשות דבר מה כדי לראות את הלבנה, ועל כן, אין הם צריכים להתענות, שהרי "מחשבה טובה הקב"ה מצרפה למעשה" והתאמצותם לקיים את המצווה היא בגדר "חשב אדם לעשות מצווה ונאנס".

מן הראוי לציין כי ישנם פוסקים הסוברים (עיין ספר הערות להגר"ש אלישיב שליט"א), שאדם שעשה את המוטל עליו על פי דין ונאנס, גם עליו נאמר "מחשבה טובה הקב"ה מצרפה למעשה", אף על פי שאם היה מוסיף טרחה על טרחתו, היה נמנע האונס. לדבריהם, היהודי שהניח תפילין פסולות, נחשב לו הדבר כאילו קיים את המצווה, שהרי הוא מסר את התפילין למגיה מומחה, ובכך יצא ידי חובתו. **מעלה עליו הכתוב כאילו עשה:** לסיום יש להדגיש, כי "מחשבה טובה" אינה נחשבת כקיום המצווה ממש, אלא כפי שמשמע מדברי סוגייתנו "מעלה עליו הכתוב כאילו עשה" (שם).

דף לח/א מלמד שהקב"ה יושב וממלא שנותיהם של צדיקים מיום ליום

מהיום שנעשה בו לצדיק

עמד ותמה רבי עקיבא יוסף שלזינגר:
מדוע בשאר צדיקים אין אנו מוציין כן? נראה, אמר, שהדבר אמור במשה רבינו, שנתמלא הבית אורה מיד עם לידתו. בשאר צדיקים אין הקב"ה ממלא שנותיהם אלא מיום שהפכו לצדיקים... ("תורת יחיאל" בראשית, רפד).

דף לח/ב יושב וממלא שנותיהם של צדיקים מיום ליום

דוקא ביום הלידה

ביום לידתו של אדם, מזלו בריא וחזק. כן מבואר בירושלמי (ראש השנה פרק ג' הלכה ח'). נאמר שם שלכן אין אדם ראוי למות ביום הלידה. אולם כל זה נכון באנשים רגילים, שהמיתה קשה להם, אך בצדיקים שמיתתם מעלה בשבילם, שמיד הם הולכים להסתופף בצל השכינה, אדרבה ביום הלידה מזלם החזק גורם שיסתלקו... ("טעמא דקרא", וילך).

נסא דברכתא

מעומקא דליבא
נשגור בזאת ברכת מזל טוב
לרגל השמחה השרויה במעונם של
הרבנים מגידי השיעורים מבית מדרשונו

הרה"ג אברהם אדל שליט"א
ביהכ"ס נאות הפסגה - ראשון לציון
לרגל הולדת הבן

הרה"ג בצלאל היינמן שליט"א
ביהכ"ס יוצאי לוב - רמת גן
לרגל הכנס בנו בעול תורה ומצוות

הרה"ג דוד הרשור שליט"א
ביהכ"ס צעירי הציונות - פתח תקוה
לרגל הולדת הבת

ברכת התורה ולומדיה
מאורות הדף היומי

לעילוי נשמת

הר"ר **אשר יצחק לינדנר** ז"ל
ב"ר יוסף יהודה ז"ל
נלב"ע י"ב בחשוון תשמ"ט

תנצב"ה

הונצח ע"י המשפחה שיחיו

מאורות הדף היומי

משרד ראשי: רח' ווגמן 1 (פינת חתם סופר) 5
Wagman street 1 P. O. B. 471 Bnei-Brak ISRAEL
טל: 03-5775333
פקס: 03-7601020
E-mail: meorot@meorot.co.il

לתרומות והנצחות טל: 03-5775307
מוקד ההזמנות 151-500-700

הקדם והנצח את נשמות יקיריך ז"ל

שיום הזיכרון שלהם חל בחודשי
טבת, שבט, אדר וניסן
בגמרא המיוחדת "מהדורת נר תמיד"
בהוצאת "מאורות"

לפרטים והרשמה: (שי) טל. 03-5775307 פקס. 03-7601020

עשרות אלפי גמרות מודפסות ונלמדות לעילוי הנשמה המונצחת בעמוד הגמרא